

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci
OIB 77561654785

Poslovni broj: P-402/2023-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima po sucu Ivanu Katičiću kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Dragana Nedinića iz Vinkovaca, Dunavska 85, OIB: 06032426303, zastupan po punomoćniku Slavenu Karabanu, odvjetniku u Vinkovcima, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupan po Odvjetničkom društvu Kallay i partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne rasprave 16. travnja 2026. u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika Hrvojkje Čolaković, odvjetnice u Vinkovcima, 25. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 7. Ugovora o kreditu broj 198-50-4368547 od 10. rujna 2007. koji je zaključen između tužitelja Dragana Nedinić iz Vinkovaca, Dunavska 85, OIB: 06032426303 i tuženika Raiffeisenbank Austria d. d. Zagreb, ulica Petrinjska broj 59, OIB: 53056966535, u dijelu u kojem se navodi da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Banke kreditora za devize važećem na dan dospijeca, tijekom trajanja otplate po predmetnom Ugovoru o kreditu od 10. rujna 2007., te u navedenom dijelu predmetna odredba nema pravni učinak po ugovorne stranke.

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d. d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Draganu Nediniću iz Vinkovaca, Dunavska 85, OIB: 06032426303, s naslova povrata preplaćenog iznosa otplate kredita s osnova povećanja tečaja CHF u odnosu na kn tijekom trajanja razdoblja otplate kredita, isplati novčani iznos od 5.703,44 eura (slovima: pet tisuća sedamstotri eura i četrdesetčetiri centa), sa zakonskim zateznim kamatama na svaki preplaćeni svakomjesečni iznos počev od dana uplate preplaćenog iznosa do dana isplate - povrata, po stopi od 15 % godišnje do 31. prosinca 2007., a na dalje po stopi od 14% godišnje te počev od 1. srpnja 2011. g. po stopi od 12 % godišnje, a u slučaju promijene stope zz kamata u visini eskontne stope HNB-a vrijedeće posljednjeg dana polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, a počev od 1. kolovoza 2015. g. do 31. prosinca 2022. g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje

kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 % poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, na iznose kako slijedi:

- na iznos od 1,43 eura počev od 31. siječnja 2008. do isplate,
- na iznos od 3,30 eura počev od 29. veljače 2008. do isplate,
- na iznos od 6,51 eura počev od 31. ožujka 2008. do isplate
- na iznos od 1,69 eura počev od 30. travnja 2008. do isplate,
- na iznos od 2,16 eura počev od 30. lipnja 2008. do isplate,
- na iznos od 0,91 eura počev od 30. rujna 2008. do isplate,
- na iznos od 16,58 eura počev od 31. listopada 2008. do isplate,
- na iznos od 6,08 eura počev od 30. studenoga 2008. do isplate,
- na iznos od 19,43 eura počev od 31. prosinca 2008. do isplate,
- na iznos od 21,47 eura počev od 31. siječnja 2009. do isplate,
- na iznos od 22,40 eura počev od 28. veljače 2009. do isplate,
- na iznos od 20,64 eura počev od 31. ožujka 2009. do isplate,
- na iznos od 21,14 eura počev od 30. travnja 2009. do isplate,
- na iznos od 17,08 eura počev od 31. svibnja 2009. do isplate,
- na iznos od 14,09 eura počev od 30. lipnja 2009. do isplate,
- na iznos od 14,89 eura počev od 31. srpnja 2009. do isplate,
- na iznos od 16,46 eura počev od 31. kolovoza 2009. do isplate,
- na iznos od 16,33 eura počev od 30. rujna 2009. do isplate,
- na iznos od 14,73 eura počev od 31. listopada 2009. do isplate,
- na iznos od 17,72 eura počev od 30. studenoga 2009. do isplate,
- na iznos od 20,12 eura počev od 31. prosinca 2009. do isplate,
- na iznos od 23,53 eura počev od 31. siječnja 2010. do isplate,
- na iznos od 22,75 eura počev od 28. veljače 2010. do isplate,
- na iznos od 27,38 eura počev od 31. ožujka 2010. do isplate,
- na iznos od 26,50 eura počev od 30. travnja 2010. do isplate,
- na iznos od 28,21 eura počev od 31. svibnja 2010. do isplate,
- na iznos od 43,02 eura počev od 30. lipnja 2010. do isplate,
- na iznos od 39,97 eura počev od 31. srpnja 2010. do isplate,
- na iznos od 49,28 eura počev od 31. kolovoza 2010. do isplate,
- na iznos od 46,07 eura počev od 30. rujna 2010. do isplate,
- na iznos od 40,89 eura počev od 31. listopada 2010. do isplate
- na iznos od 51,81 eura počev od 30. studenoga 2010. do isplate,
- na iznos od 65,70 eura počev od 31. prosinca 2010. do isplate,
- na iznos od 55,87 eura počev od 31. siječnja 2011. do isplate,
- na iznos od 59,32 eura počev od 28. veljače 2011. do isplate,
- na iznos od 54,93 eura počev od 31. ožujka 2011. do isplate,

- na iznos od 55,72 eura počev od 30. travnja 2011. do isplate,
- na iznos od 74,34 eura počev od 31. svibnja 2011. do isplate,
- na iznos od 76,15 eura počev od 30. lipnja 2011. do isplate,
- na iznos od 91,05 eura počev od 31. srpnja 2011. do isplate,
- na iznos od 83,11 eura počev od 31. kolovoza 2011. do isplate,
- na iznos od 74,43 eura počev od 30. rujna 2011. do isplate,
- na iznos od 71,92 eura počev od 31. listopada 2011. do isplate,
- na iznos od 71,27 eura počev od 30. studenoga 2011. do isplate,
- na iznos od 75,32 eura počev od 31. prosinca 2011. do isplate,
- na iznos od 78,85 eura počev od 31. siječnja 2012. do isplate,
- na iznos od 79,33 eura počev od 29. veljače 2012. do isplate,
- na iznos od 76,88 eura počev od 31. ožujka 2012. do isplate,
- na iznos od 78,53 eura počev od 30. travnja 2012. do isplate,
- na iznos od 79,65 eura počev od 31. svibnja 2012. do isplate,
- na iznos od 77,75 eura počev od 30. lipnja 2012. do isplate,
- na iznos od 78,26 eura počev od 31. srpnja 2012. do isplate,
- na iznos od 76,84 eura počev od 31. kolovoza 2012. do isplate,
- na iznos od 73,76 eura počev od 30. rujna 2012. do isplate,
- na iznos od 77,04 eura počev od 31. listopada 2012. do isplate,
- na iznos od 78,62 eura počev od 30. studenoga 2012. do isplate,
- na iznos od 77,51 eura počev od 31. prosinca 2012. do isplate,
- na iznos od 71,32 eura počev od 31. siječnja 2013. do isplate,
- na iznos od 76,58 eura počev od 28. veljače 2013. do isplate,
- na iznos od 77,04 eura počev od 31. ožujka 2013. do isplate,
- na iznos od 74,98 eura počev od 30. travnja 2013. do isplate,
- na iznos od 68,57 eura počev od 31. svibnja 2013. do isplate,
- na iznos od 68,40 eura počev od 30. lipnja 2013. do isplate,
- na iznos od 69,98 eura počev od 31. srpnja 2013. do isplate,
- na iznos od 72,50 eura počev od 31. kolovoza 2013. do isplate,
- na iznos od 76,00 eura počev od 30. rujna 2013. do isplate,
- na iznos od 74,20 eura počev od 31. listopada 2013. do isplate,
- na iznos od 75,47 eura počev od 30. studenoga 2013. do isplate,
- na iznos od 76,92 eura počev od 31. prosinca 2013. do isplate,
- na iznos od 77,82 eura počev od 31. siječnja 2014. do isplate,
- na iznos od 79,73 eura počev od 28. veljače 2014. do isplate,
- na iznos od 79,10 eura počev od 31. ožujka 2014. do isplate,
- na iznos od 77,00 eura počev od 30. travnja 2014. do isplate,
- na iznos od 76,32 eura počev od 31. svibnja 2014. do isplate,
- na iznos od 76,63 eura počev od 30. lipnja 2014. do isplate,
- na iznos od 79,02 eura počev od 31. srpnja 2014. do isplate,
- na iznos od 81,03 eura počev od 31. kolovoza 2014. do isplate,
- na iznos od 71,41 eura počev od 24. rujna 2014. do isplate,
- na iznos od 1.606,70 eura počev od 24. rujna 2014. do isplate, sve u roku od 15 dana

III. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Draganu Nediniću iz Vinkovaca, Dunavska 85, OIB: 06032426303, naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.800,00 eura (slovima: tisuću osamsto eura) sa zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od dana donošenja presude tj. od 25. svibnja 2026. po stopi koja se određuje,

za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se prigovor prijeboja u cijelosti.

V. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troškova.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 10. lipnja 2023. preporučeno putem pošte podnio tužbu u kojoj navodi da je 10. rujna 2007. zaključio sa tuženikom ugovor o kreditu broj: 198-50-4368547, uz valutnu klauzulu u CHF, a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 25.534,34 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita, na rok otplate od 84 mjeseca. Navodi da je navedenim Ugovorom otplata kredita ugovorena u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za devize – CHF važećem na dan dospijeca prema otplatnom planu.

1.1. Tužitelj navodi da je tijekom trajanja otplate po predmetnom Ugovoru o kreditu tečaj CHF značajno rastao u odnosu na HRK što je imalo za posljedicu povećanje anuiteta nominalno iskazanog u HRK. Zbog naprijed navedenog tužitelj smatra da je navedena odredba o valutnoj klauzuli u CHF ugovorena u predmetnom Ugovoru o kreditu nepoštena, neodrediva, izaziva neravnotežu prava i obveza na štetu potrošača, te kao takva ništetna i nema pravni učinak na obvezno pravni odnos ugovornih stranaka.

1.2. Tužitelj navodi da je presudom Visokog trgovačkog suda broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem se utvrđuje da je između ostalih i tuženik u razdoblju od 1. listopada 2004. godine do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kao i Zakona o obveznim odnosima, kao i da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koje povrede traju i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internima aktima banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je time ništetna. Ista je

potvrđena revizijskom odlukom Vrhovnog suda broj: Rev-2221/18-11 od 3. rujna 2019.

1.3. Također navodi da je presudom suda EU C-186/16 pravomoćno presuđeno da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli nije poštena ukoliko vjerovnik-kreditor potrošaču nije dao informacije koje su potrebne za donošenje valjane odluke o ugovaranju valutne klauzule, zbog čega je kasnije nastala neravnoteža prava i obveza na štetu potrošača.

1.4. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud utvrdi ništetnom odredbu članka 7. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF u kunsjoj protuvrijednosti..

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivio tužbi i tužbenome zahtjevu.

2.1. Tuženik je prije svega istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda pozivajući se pri tome da su člankom 12. predmetnog ugovora o kreditu stranke ugovorile mjesnu nadležnost suda u mjestu sjedišta tuženika, te da je osim toga nadležnost Općinskog građanskog suda u Zagrebu proizlazi iz odredbi čl. 46. i čl. 48. Zakona o parničnom postupku. Posebno je tuženik prigovarao da uz tužbu nije dostavljena nikakva isprava iz koje bi se moglo utvrditi da je u vrijeme podnošenja tužbe tužitelj imao prebivalište na području nadležnosti ovog suda.

2.2. Nadalje tuženik ističe da je pozivanje tužitelja na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-6632/17 u cijelosti promašeno, a sve to iz razloga jer je navedena presuda donesene u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača, te je takva zaštita pružena na općenitoj razini, a da je na svakom pojedinom potrošaču da u pojedinačnom postupku dokaže da bi pojedine odredbe Ugovora o kreditu bile ništetne. Ističe da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske nije u predmetnom postupku utvrđivao valjanost svakog pojedinog ugovora već da je stvorio kriterije pomoću kojih će sudovi u pojedinačnim postupcima prosuđivati da li su pojedine odredbe ugovora ništetne ili ne.

2.3. Također navodi da su sporne odredbe o valutnoj klauzuli tužitelju bile jasne, razumljive i lako uočljive i da se o svima njima pojedinačno pregovaralo, te da stoga nisu uzrokovale znatne neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja. Smatra da je tužitelj potpisom ugovora o kreditu potvrdio da je upoznat sa svim općim aktima tuženika i uvjetima kredita, te da je takav ugovor solemniziran od strane javnog bilježnika, a da je tuženik sa svoje strane prilikom pregovaranja poduzeo sve moguće mjere kako bi tužitelju bile predložene sve relevantne informacije, pa tako i rizici povezani s valutnom klauzulom i promjenjivom kamatnom stopom.

2.4. Tuženik također ističe prigovor zastare.

3. U očitovanju na odgovor na tužbu tužitelj u cijelosti osporava navode tuženika iz odgovora na tužbu. Navodi da tuženik neosnovano ističe prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Vinkovcima. Navodi da tuženik neosnovano ističe prigovor zastare, budući je tužba podnesena unutar zastarnog roka. Također navodi da je iz predmetnog ugovora o kreditu vidljivo da je tužitelj isti ishodio kao fizička osoba – građanin, a ne kao obrtnik ili pravna osoba, na samome Ugovoru o kreditu nigdje se ne navodi da bi svrha – namjena kredita eventualno bila financiranje bilo kakove poslovne djelatnosti već se radi o kreditu građana za kupnju vozila Škoda.

4. Nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je podneskom od 25. veljače 2026. specificirao tužbeni zahtjev, te temeljem ništetnosti

odredbe o valutnoj klauzuli potražuje ukupni iznos od 5.703,44 eura, zajedno sa zateznim kamatama, kako je navedeno u izreci ove presude.

5. Na pripremnom ročištu od 21. siječnja 2023. tuženik je izjavio prigovor radi prijeba u visini negativnih razlika tečaja CHF u odnosu na kunu, a nakon provedenog vještačenja, podneskom od 2. ožujka 2026. specificirao prigovor radi prijeba, te potražuje iznos od 8,87 eura.

6. Rješenjem ovog suda broj: P-402/2023-11 od 8. travnja 2024. odbijen je tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda.

7. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao ugovor o kreditu, ponuda, knjigovodstvena kartica, otplatni plan, suglasnost, zahtjev za kredit, zadužnica, nalaz i miljenje vještaka, dopis Porezne uprave, dopis vještaka, te je saslušao tužitelja.

8. Na temelju ocjene provedenih dokaza sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje u tekstu: ZPP., dalje u tekstu: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan u cijelosti.

9. Tijekom postupka nije sporno da su tužitelj i tuženik 10. rujna 2007. zaključili Ugovor o kreditu broj 198-50-4368547, da je ugovor zaključen na iznos 25.534,34 CHF u kunsjoj protuvrijednosti s rokom otplate od 84 mjeseca. Također nije sporno da je donijeta pravomoćna odluka u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem: P-1401/12 od 4. srpnja 2013, te da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. u odnosu na tuženika potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Navedenu presudu potvrdio je Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetu poslovni broj: Rev-2221/18 od 3. rujna 2019.

10. Tijekom postupka je sporno jesu li ništetne odredbe ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu, sporno je da li je kod zaključenja ugovora o kreditu postojala ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, sporno je da li se utvrđenja u postupku povodom kolektivne tužbe mogu primijeniti u ovom postupku. Također je sporno je li potraživanje tužitelja zastarjelo.

11. U pogledu spora o nepoštenosti ugovorne odredbe o promjenjivoj stopi redovne kamate i valutne klauzule vođen je sudski postupak radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu koji je 4. srpnja 2013. donio presudu poslovni broj: P-1401/2012 kojom je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao

trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

11.1. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 3. rujna 2019. donio presudu poslovni broj: Rev-2221/2018-11 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. u dijelu u kojem je u odnosu na tuženika potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva i ugovaranje valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

12. Dakle, pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača odlučeno je da su određene odredbe ugovora o kreditu ništetne u dijelu kojem je određiva kamatna stopa i valutna klauzula vezana uz CHF, a isti stav potvrđuje i sud Euraopske unije u predmetu C-186/16 Ruxandra Paula Andriciuc i dr. protiv Banca Romaneasca SA.

13. Tuženik je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. (u kojem razdoblju je sklopljen i Ugovor koji je predmet ove pravne stvari), povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) na način da je sklapajući ugovore o kreditima, te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, te u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa.

14. Nadalje, odredbom članka 96. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 79/07, dalje u tekstu: ZZP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

14.1. Stavkom 4. istog članka propisano je da ako trgovac tvrdi da se u pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

14.2. Nadalje, odredbom članka 102. stavka 1. i 2. ZZP propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako on može opstati bez ništavne odredbe.

15. Člankom 7. predmetnog ugovora o kreditu ugovoreno je da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF, važećem da dan dospijeća, odnosno anuiteti kredita su vezani za tečaj CHF.

16. Saslušan u svojstvu parnične stranke tužitelj je izjavio da je imao namjeru kupiti osobno vozilo te je otišao u auto kuću u Vinkovcima gdje je odabrao vozilo te su ga u auto kući uputili da radi dizanja kredita ode u Raiffeisenbanku. U auto kući su mu dali dokumentaciju vezano za vozilo te je otišao u poslovnicu tuženika u Vinkovcima gdje mu je ponuđen ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF. Naveo je da mu banka tada nije nudila nikakav drugi ugovor s valutnom klauzulom u eurima ili kredit u kunama. Naveo je da je pristao na sklapanje ovakvog ugovora jer je smatrao da je valuta CHF stabilna te je dobio i otplatnu listu na kojoj je bila navedena visina svake pojedine rate te je smatrao da ne bi trebalo doći do povećanja rate. U banci ga nisu posebno obavještavali koje su posljedice sklapanja ovakvog ugovora niti da bi moglo doći do porasta tečaja CHF. Naveo je da je ugovor sastavila banka, te da nije mogao pregovarati o pojedinim odredbama ugovora osim o iznosu kredita i roku otplate. U početku je rata kredita iznosila oko 1.200,00 kuna, da bi nakon nekog vremena počela rasti, te je na kraju dostigla i iznos od preko 2.000,00 kuna što je za njega bio veliki teret jer mu se iznos skidao s plaće. Prije povećanje rate kredita nije dobio nikakvu obavijest od banke već je poslodavac ustezao veći iznos s plaće kako je tečaj CHF rastao. Naveo je da je kredit u cijelosti otplatio, te da je osobno vozilo kupljeno novcem od kredita koristio za svoje osobne potrebe. Naveo je da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio zaposlen u Hrvatskoj pošti, da nije bio vlasnik obrta ili trgovačkog društva. Naveo je da je isključivo on plaćao bez ičije pomoći. Također je naveo da su mu u banci govorili da su krediti vezani za CHF najpovoljniji. Naveo je da je u trenutku sklapanja ugovora bio zadovoljan uvjetima ugovora o kreditu budući mu je rata kredita odgovarala. Također je naveo da je razumio da je rata kredita vezana za tečaj CHF, ali nije mislio da će doći tolike promjene tečaja CHF budući nema posebno ekonomska znanja niti ga je bilo tko na to upozorio.

17. Dakle, iz iskaza tužitelja proizlazi da mu je u auto kući sugerirano da kredit podigne kod tuženika. Utvrđeno je da mu je u banci rečeno da je kredit sa valutnom klauzulom u CHF najpovoljniji, te mu nisu nudili neku drugu vrstu kredita, radi čega se odlučio upravo za kredit sa valutnom klauzulom u CHF. Utvrđeno je da je ugovor sastavila banka i da tužitelj nije mogao utjecati na sadržaj ugovora, niti se posebno pregovaralo oko uvjeta ugovora. Također je utvrđeno da je tužitelji novcem od kredita kupio osobno vozilo da svoje potrebe

18. Uvidom u dopis Porezne uprave utvrđeno je da tužitelj nije evidentiran kao obrtnik te da osobno vozilo kupljeno novcem od kredita nije uneseno u imovinu obrta ili trgovačkog društva, niti su korištena prava u kontekstu poreznih propisa za predmetno vozilo.

19. Odredba članka 7. predmetnog ugovora kojom je ugovorena valutna klauzula u CHF predstavljaju ugovorne odredbe u odnosu na koje je u postupku za

zaštitu kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 utvrđeno da predstavlja povredu propisa zaštite potrošača.

19.1. Odredba o promjeni kamatne stope kao cijeni kredita i vezivanje glavnice kredita uz CHF su ključne odredbe ugovora o kreditu od kojih zavisi rata kredita, pa sukladno tome i konačni iznos koji će ugovaratelj platiti davatelju kredita, a koji parametri su najbitniji za donošenje odluke o sklapanju ugovora o kreditu, pa je stoga neopravdano prepustiti promjenu kamatne stope jednostranoj odluci banke, dakle, samo jednoj ugovornoj strani ili visinu glavnice prepustiti promjeni tečaja CHF, dok s druge strane klijent kao korisnik kredita ne raspolaže znanjem koje je potrebno za razumijevanje funkcioniranja tržišta kredita. U takvoj situaciji korisniku kredita bilo je potrebno pružiti cjelovite informacije u odnosu na značaj i promjenu kamatne stope u odnosu na prvotno ugovorenu, kao i sve informacije koje bi mogle utjecati na promjenu tečaja CHF, kako bi korisnik kredita mogao procijeniti da li isti odgovara njegovim financijskim potrebama i mogućnostima. Tim više jer se u postupku kolektivne zaštite potrošača pravomoćno utvrdilo da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo. Stoga obzirom je izostalo određivanje takvih parametara, to odredba članka 7. predmetnog ugovora nije razumljiva. Naime, kriteriji o ugovaranju CHF kao valute za koju je vezana glavnica kredita uz obvezu korisnika kredita snositi cjelokupni rizik tečajne razlike, trebali su biti precizirani već u Ugovoru o kreditu ili u odlukama tuženika.

19.2. Tuženik tijekom postupka nije dokazao da se o ugovornoj odredbi kojom je ugovorena valutna klauzula u CHF pojedinačno pregovaralo.

20. Sukladno članku 502.c ZPP-a ovaj sud je vezan za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Odredbe Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima implementirane su temeljem Direktive vijeća 93/13 EEZ od 5. 4. 1993., kao temeljnom aktu donesenom sa svrhom usklađivanja zakona i drugih propisa država koji se odnose na nepošteno odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe i pružatelja usluge i potrošača. U odnosu na pravne odnose i sporove koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju u kojem se razdoblju neposredno nije primjenjivalo pravo Europske unije, postojala je obveza suda da tumači nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine (što uključuje i praksu suda EU), a na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005. Tako sustav zaštite koji provodi direktiva o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga što se tiče pregovaračke snage i razine informacije (presuda Europskog suda C194/14.) prvi put unutar testa nepoštenosti pretpostavlja postojanje ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo.

21. Tijekom postupka je utvrđeno da tužitelj ima status potrošača. Naime, prema odredbi članka 3. ZPP, i prema svim kasnijim izmjenama istoga zakona, određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

21.1. Uvidom u zaključen ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključi kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao namjenski za kupnju osobnog automobila.

22.2. Obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo

potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene, a tuženik tijekom postupka nije niti pokušavao dokazivati drugačije.

23. Slijedom navedenog sud je ocijenio da je ništetna odredba predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena valutna klauzula u CHF.

24. Radi utvrđivanja preplaćenog iznosa zbog promjene tečaja CHF provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještaku Tomislavu Borković iz Vinkovaca. U svom nalazu vještak navodi da su tuženik kao kreditor i tužitelj zaključili Ugovor o kreditu broj 198-50-4368547, kojim se tužitelju stavlja na raspolaganje iznos od 25.534,34 CHF protuvrijednosti u HRK po srednjem tečaju banke kreditora na dan korištenja kredita. Otplata kredita ugovorena je na način da se dio glavnice kredita u iznosu od 19.296,79 CHF otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima, odnosno 84 jednaka mjesečna anuiteta s dospijećem početnog anuiteta u iznosu od 305,74 CHF dana 31. listopada 2007. godine, dok preostali iznos glavnice kredita u iznosu od 6.237,55 CHF dospijeva na naplatu odjednom, zajedno s posljednjim anuitetom otplate kredita. Kao početni tečaj u izračunu primijenjen je važeći tečaj na dan odobrenja - korištenja sredstava - isplate po ugovoru o kreditu 11. rujna 2007. za 1 CHF = 4,659931 kuna.

24.1. Vještak je naveo da je ukupan iznos više plaćenih anuiteta uzimajući u obzir tečaj na dan dospijeća svakog pojedinačnog anuiteta u odnosu na tečaj na dan početka korištenja – isplate iznosi 5.703,44 eura. Naveo je da je iznos manje plaćenih anuiteta uzimajući u obzir tečaj na dan dospijeća svakog pojedinačnog anuiteta u odnosu na tečaj na dan isplate utvrđen u iznosu od 8,87 eura. Ukupni iznos razlike anuitete nastalih uslijed promjena tečaja tijekom trajanja otplate po predmetnom ugovoru o kreditu utvrđen je u iznosu od 5.694,57 eura. Vještak je u nalazu i mišljenju iskazao ugovorene i stvarno plaćene anuitete za svaki mjesec tijekom trajanja otplate kredita.

25. Tužitelj nije imao primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka, dok je tuženik osporavao nalaz i mišljenje vještaka navodeći da je ugovor o kreditu sklopljen s valutnom klauzulom u CHF, a slijedom čega je bilo razumno i logično očekivati određena kretanja tečaja. Ovo je bilo ugovoreno voljom tužitelja te je istom u nekoliko navrata obrazloženo značenje valutne klauzule kao i promjena iste u tijeku otplate kredita. Radi navedenog tuženik smatra da je ovakvo vještačenje bespredmetno te u konačnici predstavlja samo dodatni trošak i odugovlačenje postupka.

26. Vještak je dostavio pisano očitovanje na primjedbe tuženika, te je na glavnoj raspravi od 16. travnja 2026. usmeno obrazložio svoj nalaz i mišljenje navodeći da u cijelosti ostaje kod nalaza i mišljenja, a vezano za primjedbe tuženika naveo je da su prigovori tuženika pravne prirode koje će sud cijeniti tijekom postupka. Pitanja za vještaka nije bilo.

27. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka, cijeneći njegov nalaz stručnim i objektivnim, osnovanim na vjerodostojnoj dokumentaciji i opće prihvaćenoj metodologiji vještačenja u identičnim predmetima.

28. Sukladno nalazu i mišljenju vještaka, tužitelj je postavio konačni tužbeni zahtjev u podnesku od 25. veljače 2026.

29. Navedenim podneskom tužitelj je povećao tužbeni zahtjev, te se tuženik protivio preinaci tužbe. Na glavnoj raspravi od 16. travnja 2026. sud je dopustio preinaku tužbe, sukladno odredi članka 190. stavka 3. ZPP, budući je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. Nadalje, tužitelj je tužbu preinačio nakon provedenog vještačenja, te je tek vještačenjem utvrđen točni iznos koji je

tužitelj platio tuženiku temeljem promjene tečaja CHF, te se ovdje radi o slučaju kada tužitelj iz iste činjenične osnove sada potražuje drugu novčanu svotu.

30. Kako iz nalaza i mišljenja financijsko-knjigovodstvenog vještaka proizlazi da je tijekom trajanja otplate kredita tužitelj zbog promjene tečaja CHF platio viši iznos od 5.703,44 eura, to je sud donio odluku da tuženik isplati tužitelju navedeni iznos.

31. Budući je tijekom postupka utvrđeno da je tuženik navedene novčane iznose primio temeljem ništetnih ugovornih odredbi, to je je temeljem odredbe članka 323. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05) obvezan vratiti tužiteljici navedeni novčani iznos i to zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku na svaki pojedinačni mjesečno više plaćeni iznos, s tim da je kamata određena sukladno odredbi članka 29. stavak 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23.)

32. Prigovor zastare istaknut od strane tuženika sud je ocijenio neosnovanim. Naime, podnošenjem kolektivne tužbe Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača došlo je do prekida zastare na temelju članka 241. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15.), zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, dakle u odnosu na tuženika zastara počinje teći 14. lipnja 2018., donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: Pž-6632/2017-10, kada je u odnosu na ovu banku postala pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013. Slijedom toga, rok zastare u odnosu na ovu banku istječe 14. lipnja 2023. Obzirom da je tužba u ovom predmetu podnesena preporučeno putem pošte 10. lipnja 2023., to proizlazi da nije protekao petogodišnji zastarni rok za isticanjem restitucijskih zahtjeva temeljem tako utvrđenih ništetnih odredbi, a takav stav u pogledu početka računanja roka zastare kod ovakve vrste restitucijskih zahtjeva zauzet je i na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Su-IV-33/22, od 31. siječnja 2022. Treba napomenuti da je sud rješenjem broj: P-402/2023-4 od 2. listopada 2023. naložio tužitelju da dostavi tužbu u elektroničkom obliku, te je tužitelj udovoljio ovom nalogu.

33. Nadalje, vezano za prigovor zastare u odnosu na povećani dio tužbenog zahtjeva, treba navesti da je tužitelj preinačio tužbu povećanjem tužbenog zahtjeva nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja. Tužitelj ovaj povećani iznos traži temeljem istih činjenica navedenih u tužbi i sukladno tužbenom zahtjevu navedenom u tužbi, pa povećanjem tužbenog zahtjeva nakon provedenog vještačenja nije došlo do promjene istovjetnosti tužbenog zahtjeva, već je riječ o istom zahtjevu kao u tužbi po kojem parnica i dalje teče. Budući nije nastupila zastara u odnosu na prvotno postavljeni zahtjev, to nije zastario niti dio zahtjeva kojim je tužitelj povećao tužbeni zahtjev. Istovjetno stajalište je iznio Županijski sud u Osijeku u odluci broj: Gž-1345/2022 i Županijski sud u Zagrebu u odluci broj: Gž-4429/2022.

34. Sud nije prihvatio istaknuti prigovor radi prijeboja tuženika, a koji se odnosi na tzv. "negativne iznose" tj. iznose koje je tijekom razdoblja otplate kredita tužitelj platio manje u odnosu na početni anuitet i to iz razloga jer plaćanjem tih anuiteta tužitelj nije primio niti stekao bez osnove ništa jer je čitavu uplatu primio tuženik, pa stoga niti ne postoji njegova obveza za vraćanjem nečega što nije primio (tako u svojim odlukama i Županijski sud u Splitu poslovni broj: Gž-755/21 od 13.

listopada 2021., poslovni broj: GŽ-200/22 od 2. ožujka 2022.), te je iz tog razloga odbijen kao neosnovan isti prigovor tuženika.

35. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavka 1., članka 155. i članka 164. ZPP-a, te kako je tuženik izgubio parnicu, dužan je tužitelju naknaditi trošak.

36. Sud je tužitelju priznao trošak za sastav tužbe u vrijednosti od 100 bodova sukladno Tbr. 7. točki 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj: 138/23., dalje u tekstu: Tarifa), za sastav podnesaka od 2. travnja 2024., 26. veljače 2026. i 16. ožujka 2026. u vrijednosti od 100 bodova za svaki podnesak sukladno Tbr. 8. točki 1. Tarife, za zastupanje na ročištima od 21. siječnja 2026. i 16. travnja 2026. u vrijednosti od 100 bodova za svako ročište sukladno Tbr. 9. točki 1. Tarife, odnosno ukupno 600 bodova, što pomnoženo sa vrijednošću bod od 2,00 eura sukladno Tbr. 54 Tarife daje iznos od 1.200,00 eura. Tužitelju pripada PDV na navedeni trošak u iznosu od 300,00 eura sukladno Tbr. 42. Tarife, te trošak vještačenja u iznosu od 300,00 eura, odnosno ukupno 1.800,00 eura.

37. Na dosuđeni trošak tužitelju pripadaju zatezne kamate od presuđenja, sukladno članku 151. stavku 3. ZPP.

38. Zahtjev tuženika za naknadom parničnih troškova je odbijen temeljem članka 154. stavak 1. ZPP.

39. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Vinkovcima 25. svibnja 2026.

Sudac:
Ivan Katičić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana prijema ovjerenog prijepisa iste. Žalba se podnosi ovom sudu pisano, a o istoj odlučuje županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Odvjetnik Slaven Karaban, V. Nazora 3, 32100 Vinkovci – pun. tužitelja
2. Odvjetničko društvo Kallay i partneri d.o.o., Ilica 1A/III, 10000 Zagreb
– pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-81ad2**

Kontrolni broj: **029a6-1807c-a70f3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.